

Sygnatura akt VIII Ga 421/12

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Tomasz Żelazowski

SR del. Rafał Lila (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Monika Ziębakowska

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2013 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w S.

przeciwko Zakładowi Handlowo-Usługowemu (...) J. R., M. R. (1), (...) spółce jawnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 24 lipca 2012 roku, sygnatura akt X GC 565/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł (jednego tysiąca ośmiuset złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Tomasz Żelazowski SSO Piotr Sałamaj SSR del. Rafał Lila

Sygn. akt VIII Ga 421/12

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 17 lutego 2012 roku powód(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniósł o zasądzenie od pozwanej Zakładu Handlowo - Usługowego (...) J. R., M. R. (1), (...) spółki jawnej z siedzibą w S. kwoty 12.868,88 zł z ustawowymi odsetkami od 29 grudnia 2011 r. i kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazał, iż strony łączyła umowa o współpracy w zakresie dochodzenia roszczeń na podstawie, której powód świadczył usługi polegające na pomocy w dochodzeniu roszczeń finansowych pozwanej spółki wobec jej dłużników z tytułu przysługujących jej wobec dłużników wymagalnych i bezspornych wierzytelności objętych załącznikami do umowy. Uzgodniono, że w przypadku wycofania przez zleceniodawcę zlecenia, zleceniodawca jest zobowiązany do pokrycia połowy kosztów zastępstwa sądowego/egzekucyjnego w sprawie skierowanej za pośrednictwem powódki do sądu lub komornika oraz pokrycia całości kosztów zastępstwa sądowego po uzyskaniu za pośrednictwem powódki tytułu wykonawczego. Na należność powoda składały się objęte fakturą należności wynikające z tytułu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniach sądowych i egzekucyjnych, potwierdzone załączonymi do pozwu tytułami.

Wobec braku przeszkód opisanych w treści art. 499 k.p.c. w dniu 9 marca 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (sygn. akt X GNe 469/12), wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Żądała oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu stanowiska zaprzeczyła, aby powód faktycznie wykonał ciężące na nim czynności za zapłatę których domagał się należności wskazanych w fakturze VAT nr (...). Pozwana wywodziła, że w umowie z dnia 2 lipca 2007 roku strony określiły, że do ceny usługi będzie doliczany VAT w wysokości 22 %, a później nastąpiła zmiana urzędowa tego podatku, która nie została przez strony uwzględniona w kolejnej umowie, w związku z czym powód nie był upoważniony do podnoszenia ceny usługi w związku ze zmianami stawki VAT. Nadto wskazała, że nie przedstawił on dowodów stanowiących źródło jego roszczeń, w związku z czym należy uznać je za niewiarygodne. Pomimo jej żądania powód nie dokonał zwrotu całości materiałów z postępowań objętych fakturą, co uniemożliwia weryfikację czynności wykonywanych przez powoda i świadczy o niekompletnym rozliczeniu stron. Zdaniem pozwanej doszło do naruszenia art. 353¹ k.c., gdyż § 5 ust. 1 łączącej strony umowy jest niezgodny z tym przepisem. Wykracza on poza cel umowy, którym było świadczenie przez powoda usług, mających spowodować zwrot wierzytelności od dłużników pozwanej. Przytoczona okoliczność pozostaje w rażącej sprzeczności z zasadami współzycia społecznego oraz naturą łączącego strony stosunku, gdyż prowadzi do nierównego kształtowania praw i obowiązków. W związku z powyższym na gruncie regulacji art. 58 k.c. należy wyprowadzić wniosek o nieważności § 5 ust. 1 umowy łączącej strony.

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (sygn. akt X GC 565/12) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 12.868,88 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2011 roku oraz przyznał powodowi 3.061 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 2 lipca 2007 roku strony, prowadzące działalność gospodarczą, tj. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz pozwany - Zakład Handlowo - Usługowy (...) J. R., M. R. (1), (...) spółka jawna z siedzibą w S. zawarły umowę o współpracy w zakresie pomocy w dochodzeniu roszczeń finansowych pozwanej spółki wobec jej dłużników z tytułu przysługujących jej wymagalnych i bezspornych wierzytelności objętych załącznikami do umowy, które na bieżąco były uzupełniane.

W dniu 22 listopada 2010 roku strony zawarły kolejną umowę o współpracy w zakresie dochodzenia roszczeń finansowych pozwanej spółki wobec jej dłużników z tytułu przysługujących jej wymagalnych i bezspornych wierzytelności objętych załącznikami do umowy.

Zasady wypłaty wynagrodzenia na rzecz powódki strony ustaliły w § 4 przedmiotowej umowy. Nadto w § 5 uzgodniły, iż wycofanie przez zleceniodawcę przekazanego wcześniej zleceniobiorcy zlecenia przed upływem 90 dni liczonych od dnia rejestracji zlecenia w systemie zleceniobiorcy, strony traktują jako jego realizację.

W umowie przewidziano również, że w wyniku wycofania przez zleceniodawcę zlecenia lub pełnomocnictwa:

- 1) w sprawie skierowanej do sądu/komornika, zobowiązany jest on do pokrycia połowy kosztów zastępstwa sądowego/egzekucyjnego,
- 2) po uzyskaniu nakazu zapłaty/wyroku, choćby nieprawomocnego, zobowiązany jest on do pokrycia całości kosztów zastępstwa sądowego.

W przypadku wycofania przez zleceniodawcę zlecenia, wszystkie dokonane przez dłużnika wpłaty z tytułu wierzytelności stanowiącej przedmiot umowy (zlecenia), z zastrzeżeniem odrębnych postanowień, w terminie miesiąca od daty wycofania zlecenia, traktowane miały być jako efekt pracy zleceniobiorcy. Zleceniodawca zobowiązał się zapłacić zleceniobiorcy prowizję od wpłat dokonanych przez dłużnika z tytułu spłaty wierzytelności stanowiącej przedmiot umowy w okresie trwania ugód i porozumień zawartych przy udziale zleceniobiorcy z danym dłużnikiem. Zleceniodawca zobowiązał się do pisemnego udzielenia odpowiedzi (informacji) w terminie 14 dni od daty skierowania do zleceniodawcy pisemnego zapytania o stan wpłat dokonanych przez dłużnika w okresie trwania umowy współpracy,

a także w terminach ujętych w 5 ust. 3 i 4 niniejszej umowy. Brak informacji opisanej w § 5 ust. 5 w określonym terminie, upoważniał zleceniobiorcę do przyjęcia domniemania, iż dłużnik dokonał całkowitej zapłaty należności przekazanej przez zleceniodawcę załącznikiem do niniejszej umowy wraz z należnościami ubocznymi i obciążenia zleceniodawcy wynagrodzeniem na zasadach określonych w umowie.

W dniu 1 stycznia 2011 roku nastąpiła zmiana podatku VAT polegająca na podwyższeniu go z 22% do 23%. Faktury wystawiane przez powoda wobec pozwanej nie były kwestionowane przez pozwaną także po podwyższeniu stawki podatku VAT i płacone z uwzględnieniem tej zmiany.

Umowa z dnia 22 listopada 2010 roku została rozwiązana przez strony na skutek jej wypowiedzenia przez pozwaną pismem z dnia 23 listopada 2011 roku zgodnie z § 6 przedmiotowej umowy.

W związku z rozwiązaniem umowy powód w dniu 21 grudnia 2011 roku wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.961,13 złotych brutto z terminem zapłaty do dnia 28 grudnia 2011 roku z tytułu kosztów doradztwa finansowego. Z kosztów zamieszczonych w fakturze wyłączono koszty zastępstwa egzekucyjnego, znajdujące się w załączniku nr 1 do powyższej faktury w sprawie KM 6290/10. Powód żądał zatem kwoty, która była wynikiem odjęcia od kwoty 10.537,50 złotych kwoty 75,00 złotych, czyli kwoty 10.462,50 złotych netto powiększonej o 23 % VAT, co stanowiło kwotę 12.868,88 złotych brutto.

Powyższą fakturą powód objął należności wobec pozwanej z tytułu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniach sądowych i egzekucyjnych objętych:

- 1) nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 lipca 2010 roku (sygn. akt: X GNc 1577/10) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko R. P.,
- 2) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 lutego 2010 roku (sygn. akt: X GNc 793/10) z pozwu pozwanej spółki p-ko Antonimu B.,
- 3) nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 5 lipca 2010 roku (sygn. akt XI GNc 2426/10) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko M. R. (2),
- 4) postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w szczecinie D. M. z wniosku pozwanej spółki p-ko M. R. (2) (sygn. akt: KM 4031/10),
- 5) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 marca 2011 roku (sygn. akt X GNc 3341/10) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko T. D.,
- 6) nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 19 stycznia 2011 roku (sygn. akt IV GNc 5568/10) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko J. W. (...) Sp. z o.o.,
- 7) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 lutego 2011 roku (sygn. akt X GNc 165/11) z pozwu pozwanej spółki p-ko (...) Sp. z o.o.,
- 8) ugodą sądową w sprawie pozwanej spółki p-ko A. G. (sygn. akt X GCupr 234/11) zawartej przed Sadem Rejonowym Szczecin-Centrum w S.,
- 9) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 czerwca 2011 roku (sygn. akt XI GNc 1047/11) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko A. B. (1),
- 10) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 września 2008 roku (sygn. akt XI GNc 1987/08) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko (...) Sp. z o.o.,

- 11) wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2010 roku (sygn. akt XI GC 280/10) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko Z. i M. Ż.,
- 12) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 kwietnia 2008 roku (sygn. akt XI GNc 773/08) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko J. T.,
- 13) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 września 2008 roku (sygn. akt XIII GNc 951/08) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko PPHU (...) Sp. z o.o.,
- 14) postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. O. z wniosku pozwanej spółki p-ko PPHU (...) Sp. z o.o. (sygn. akt KM 5284/08),
- 15) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 sierpnia 2009 roku (sygn. akt X GNc 1698/09) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko M. R. (3),
- 16) postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryficach J. K. (1) z wniosku pozwanej spółki p-ko M. R. (3) (sygn. akt KM 1855/09),
- 17) postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pile A. W. z wniosku pozwanej spółki p-ko C. M., (sygn.. akt: KM 965/10),
- 18) postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie R. W. z wniosku pozwanej spółki p- ko (...) Sp. z o.o. (sygn.. akt KM 4910/09),
- 19) postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie D. M. z wniosku pozwanej spółki p-ko A. B. (2) (sygn. akt KM 3901/10),
- 20) postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Centrum w Szczecinie A. O. z wniosku pozwanej spółki p - o M. Ż. (sygn. akt KM 858/11),
- 21) postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. z wniosku pozwanej spółki p-ko M. G. (sygn. akt KM 2489/10),
- 22) postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie S. S. z wniosku pozwanej spółki p -ko J. T. (sygn. akt SS KM 8915/09),
- 23) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 maja 2010 r. (sygn. akt X GNc 830/10) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko M. G.,
- 24) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 lipca 2010 r. (sygn. akt XGNc 1576/10) z klauzulą wykonalności z pozwu pozwanej spółki p-ko J. K. (2).

Powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 12.961,13 złotych pismem z dnia 29 grudnia 2011 roku z terminem płatności do 4 stycznia 2012 roku wraz z odsetkami za zwłokę od dnia 28 grudnia 2011 roku.

Przechodząc do rozważań merytorycznych Sąd Rejonowy wskazał, że łącząc strony umowę należy kwalifikować jako umowę zlecenia uregulowaną w art. 734 § 1 k.c. oraz że stosownie do tej regulacji w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu zlecenie dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub przepisów szczególnych.

W sprawie bezspornym był fakt, że strony zawarły umowę w dniu 22 listopada 2010 roku i że została ona rozwiązana pismem pozwanej z dnia 23 listopada 2011 roku za wypowiedzeniem.

Spór dotyczył kwestii rozliczenia stron i tego, czy powódce przysługuje należność z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniach sądowych i egzekucyjnych, objętych tytułami opisanymi w stanie faktycznym sprawy.

Dla przyznania żądaniu zasadności istotnym była ocena ważności § 5 umowy z 22 listopada 2010 roku. W pkt 2 § 5 strony postanowiły, iż w przypadku wycofania przez zleceniodawcę zlecenia, zleceniodawca jest zobowiązany do pokrycia połowy kosztów zastępstwa sądowego/egzekucyjnego w sprawie skierowanej za pośrednictwem powódki do sądu lub komornika oraz pokrycia całości kosztów zastępstwa sądowego po uzyskaniu za pośrednictwem powódki tytułu wykonawczego.

W związku z powyższym Sąd zauważył, że w przypadku rozwiązania umowy jej strony odmiennie ukształtowały swoją sytuację prawną względem art. 744 k.c., albowiem wykonanie całości zlecenia przez powódkę nie było warunkiem koniecznym uzyskania wynagrodzenia, co było uzasadnione wypowiedzeniem umowy przez jedną ze stron w trakcie realizacji konkretnego zlecenia w ramach umowy stron. Pozwana podnosiła natomiast, że sporna zapłata dotyczyła konkretnego rezultatu, który nie został przez powódkę w znacznej mierze osiągnięty.

Sąd I instancji wywodził, że zgodnie z podstawową regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywał na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Procesowe przełożenie zasady rozkładu dowodu zawiera art. 232 k.p.c. w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wyłącznie od strony uzależnione jest natomiast jakie środki dowodowe i na jakie okoliczności zostaną przez nią przywołane celem uzyskania przekonania sądu co do słuszności prezentowanego stanowiska. Przenosząc omawiane zasady na grunt zaistniałego sporu nie ulegało wątpliwości, że na powódce spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności przemawiających za istnieniem oraz wysokością zgłoszonego roszczenia o zapłatę. Obowiązkiem temu powódka podołała i wykazała należności, jakie przysługują jej z tytułu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniach sądowych i egzekucyjnych, w tym również ich wysokość. Powołała i przedstawiła odpisy konkretnych tytułów, w których wskazani są radcy prawni reprezentujący pozwaną w ramach umowy zawartej z powódką.

Pozwana zaprzeczając faktom wskazanym przez powódkę powinna, w myśl wyżej przytoczonych reguł dowodowych, wykazać że roszczenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie, czego jednak nie uczyniła. Powołała się na nieważność postanowień umowy ze względu na ich sprzeczność z zasadami współzycia społecznego, a także cel umowy, a konkretnie na art. 353¹ k.c. oraz 58 k.c. Pierwszy z przytoczonych przepisów stanowi, że strony zawierając umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie, ani zasadom współzycia społecznego. Pozwana uznała, że zapis § 5 umowy stron z 22 listopada 2010 roku sprzeciwia się zasadom współzycia społecznego. Jednakże zdaniem Sądu tak ogólnikowe stwierdzenie nie może być podstawą do uwzględnienia tego zarzutu. Na pozwanej spoczywał ciężar dowodu powyższej okoliczności. Powinna była ona wskazać konkretne zasady współzycia społecznego, które zostały naruszone i wykazać zachowanie powoda, które do takiego naruszenia doprowadziło. Brak precyzyjnego wskazania zasad współzycia społecznego, które przywołany zapis miałby naruszać doprowadził Sąd do stwierdzenia, że do naruszenia zasad współzycia po stronie powoda nie doszło, a zatem nie można uznać nieważności zapisu § 5 przedmiotowej umowy. Sama treść kwestionowanego przez pozwaną postanowienia nakazująca zwrot połowy lub całości kosztów zastępstwa procesowego w sprawach, w których pozwana była reprezentowana przez radców zatrudnionych przez powoda, w związku wypowiedzeniem umowy nie może być uznana za sprzeczną z zasadami współzycia społecznego jako mająca na celu odzyskanie kosztów zastępstwa procesowego, których w związku z wypowiedzeniem umowy przez pozwaną radcy reprezentujący pozwaną nie będą mogli uzyskać.

Zdaniem Sądu Rejonowego odwołanie do zasad współzycia społecznego zawarte w art. 353¹ k.c. i w art. 58 k.c. ma charakter uniwersalny, w związku z czym ograniczenia te odnoszą się także do obrotu profesjonalnego. W doktrynie zwraca się uwagę na zwiększenie roli zasad odnoszących się do uczciwości kupieckiej, rzetelności i lojalności. Strona pozwana, powołując się wprawdzie na powyższe zasady nie odniosła ich jednak do konkretnego zachowania powoda. Należało dostrzec, że umowa łącząca strony z 22 listopada 2010 roku nie była pierwszą umową tego typu zawartą

przez strony. Wcześniej strony łączyła już umowa z dnia 2 lipca 2007 roku, której przedmiotem było dochodzenie roszczeń i w której znajdował się podobny zapis, co w § 5 umowy z 22 listopada 2010 roku. W związku z powyższym dla pozwanej nie był to nowy zapis. Wcześniej się już z podobnym zetknęła, a jako uczestnik obrotu gospodarczego, akceptując po raz drugi tego typu postanowienie umowne winna zdawać sobie sprawę, jakie konsekwencje wiążą się z rozwiązaniem umowy w trakcie realizacji poszczególnych zleceń przekazanych powodowi. Wskazane przykładowo w piśmie pozwanej z dnia 15 czerwca 2012 roku zarzuty tj. słuszności kontraktowej w postaci naruszenia równości kształtowania wzajemnych praw i obowiązków, a także zarzut rzetelności i uczciwości jest niezrozumiały w kontekście podpisania kolejnej umowy tej samej treści. Skoro pozwana podpisała drugą umowę z powódką, to musiała być zadowolona z wzajemnej współpracy, a tym samym omawianego zapisu nie poczytywała jako sprzecznego z zasadami uczciwości i rzetelności.

Wbrew twierdzeniom pozwanej, również cel umowy, o jakim mowa w art. 353¹k.c. nie sprzeciwiał się właściwości stosunku. Niedozwolony cel umowy musiałby wynikać bowiem z treści zawartej przez strony umowy. Z jej treści, w ocenie Sądu Rejonowego, nie tylko nie wynika by jej cel sprzeciwiał się właściwości łączącego strony stosunku, ale przyjęć należy że jest przeciwnie i zapis § 5 umowy z 22 listopada 2010 roku jest uzasadniony. Rozwiązanie umowy nie obwarowane bowiem takim zapisem prowadziłyby do tego, że koszty zastępstwa procesowego, a co za tym idzie koszty pracy pełnomocników procesowych, wykonujących zlecenie w imieniu powoda, a na rzecz pozwanej mogłyby nie zostać pokryte po rozwiązaniu umowy. Dlatego też wbrew twierdzeniom pozwanej umowa zlecenia zawarta przez strony winna być rozpatrywana pod kątem starannego działania i nakładów pełnomocników procesowych poniesionych na rzecz strony pozwanej. Możliwość rozwiązania umowy z jakiej skorzystała pozwana nie może bowiem pozbawiać wynagrodzenia za świadczoną na jej rzecz pracę i kosztami, związanymi z rozwiązaniem umowy obarczać jedynie strony powodowej. Powód wobec skutków prawnych rozwiązania umowy i odwołania pełnomocnictwa procesowych nie mógł doprowadzić do końca świadczenia usług do których był zobowiązany względem pozwanej.

Odnosząc się do kwestii zmiany podatku VAT, którego wysokość wzrosła z 22% do 23 % z dniem 1 stycznia 2011 roku Sąd I instancji wskazał, że w § 4 ust. 4 umowy stron z dnia 22 listopada 2010 roku nie było określonego procentowo podatku VAT, a jedynie określenie: „Zleceniobiorca doliczy podatek VAT w wysokości obowiązującej w dniu wystawienia faktury VAT”. Wobec zawarcia przez strony powyższej umowy nie było zasadne powoływanie się przez stronę pozwaną na wcześniejszą umowę z dnia 2 lipca 2007 roku, która określała podatek VAT w wysokości 22%. Poza tym pozwana uiściła należność z dwóch faktur z 23% podatkiem VAT, co oznacza że znała jego wysokość i jej nie kwestionowała.

Sąd I instancji przyjął wbrew twierdzeniom pozwanej, że w każdym z przedłożonych tytułów zasądzone na rzecz pozwanej koszty zastępstwa procesowego, nawet jeśli koszty te nie zostały wymienione jako osobny składnik ogólnej kwoty kosztów procesu. Żaden z tytułów załączonych do pozwu, z których najstarsze pochodzą z 2008 roku nie jest przedawniony. Stosownie bowiem do treści art. 125 § 1 k.c. roszczenia stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju przedawniają się z upływem lat 10, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Roszczenia powódki nie uległy zatem przedawnieniu, bowiem te stwierdzone nakazami zapłaty, na które pozwana się powołuje należy uznać za stwierdzone prawomocnymi orzeczeniami, nie są to ponadto świadczenia okresowe, więc nie podlegają 3-letniemu okresowi przedawnienia. W przypadku takich roszczeń nie ma znaczenia, czy były one związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, gdyż zastosowanie znajduje do nich art. 118 k.c. Pozwana nie wykazała, iż powód wykonując umowę nie dołożył należytej staranności. Stanowisko procesowe pozwanej sprowadzało się do twierdzeń dla których zabrakło poparcia w materiale dowodowym. Stanowisko wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty jest w ocenie Sądu jedynie przyjętą linią obrony.

Sąd ustalił, że powódka poniosła koszty procesu w kwocie 3.061 złotych, na które składała się opłata od pozwu w kwocie 644,00 złotych ustalona na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego radcy

prawnego w kwocie 2400 złotych obliczone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zgodnie z zasadą wynikającą z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Przywołane przepisy stanowiły podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w pkt II orzeczenia.

Od wyroku apelację wywiodła pozwana, która zaskarżyła go w całości. Domagała się jego **zamiany poprzez oddalenie żądań powoda oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie wносиła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.**

Wyrokowi zarzuciła:

- 1) **sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez błędne ustalenie, że powód wskazał dowody na poparcie swoich żądań,**
- 2) **brak wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy wskutek pominięcia niektórych dowodów i faktów podanych w sprzecznie, a także w piśmie procesowym pozwanego z dnia 15 czerwca 2012 roku, które wskazywały na korzystne dla pozwanego rozstrzygnięcie w zakresie żądania powoda zapłaty określonej w jego pozwie,**
- 3) **uchybiecie przez Sąd I instancji obowiązkowi wynikającemu z art. 233 § 1 k.p.c. oraz prowadzenia sprawy w sposób bezstronny i obiektywny, a także nadanie wadliwego kierunku postępowania dowodowego w sporze, bezpośrednio rzutujący na negatywne jej rozstrzygnięcie dla strony pozwanej, poprzez niezauważenie i niewłaściwą ocenę oraz interpretację zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także twierdzeń zawartych w pismach dotyczących żądania powoda nieuprawnionej zapłaty za niewykonane usługi, oraz niezasadnione danie wiary twierdzeniom strony powodowej.**

W uzasadnieniu podniosła, że w świetle zebranego materiału dowodowego wyrok Sądu I instancji jest oczywiście niesłuszny. Został wydany bez jakichkolwiek podstaw prawnych i faktycznych, na co również wskazuje samo jego uzasadnienie. Sąd błędnie dokonał analizy, interpretacji i oceny postanowień umowy łączącej strony oraz wynikających z niej ich wzajemnych zobowiązań, wyłącznie w oparciu o twierdzenia i dowody przedłożone przez powoda. Zaś całkowicie zlekceważył twierdzenia pozwanej, które wskazywały wyraźnie i bez cienia wątpliwości na bezzasadność żądań powoda.

Sąd pierwszej instancji wybrał z treści umowy tylko takie jej zapisy, które odpowiadały twierdzeniom powoda, a więc subiektywnemu przekonaniu Sądu o racji jego żądań, co wynika z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz poniższego wyводу.

Skarżący wywodził, że Sąd nie dokonał prawidłowej wykładni § 5 umowy o współpracy stron, tak by można ocenić jego ważność w świetle art. 353¹ i 58 k.c., w tym czy ustalona treść tego zapisu mieściła się w zakreszonych w art. 353¹ k.c. granicach swobody umów, czy też nie mieściła się w tych granicach i tym samym była nieważna stosownie do art. 58 k.c. Nie bez znaczenia było także wprowadzenie pozwanego przez powoda w błąd, co do znaczenia tego zapisu. Nie sposób przyjąć, aby pozwany godził się na zapłatę jakiegokolwiek wynagrodzenia bez określonych dla niego pozytywnych efektów, w tym wykonania przez powoda konkretnej pracy, i to w dłuższej perspektywie czasu po ustaniu umowy. Wskazanie przez Sąd jako podstawy rozstrzygnięcia art. 744 k.c., wydaje się nie być transparentne do złożoności zagadnienia. Pozwana zarzucała, że poza formalnym przedłożeniem tytułów sądowych czy komorniczych, powód nie wskazał ich związku przyczynowo-skutkowego z pełnomocnikami prowadzącymi sprawę określone w fakturze

stanowiącej podstawę przedmiotowego roszczenia. Tak więc trudno było przyjąć, że z danego tytułu przysługuje dla pełnomocników uzasadnione roszczenie.

Zasadniczy błąd Sądu pierwszej instancji polegał na wadliwej i przez to nieadekwatnej do żądania powoda interpretacji treści § 5 umowy. Nawet przy **hipotetycznym założeniu**, że zapis ten ma moc obowiązującą strony, to powód by uzyskać na jego podstawie wynagrodzenie powinien, co najmniej: wskazać, że dane roszczenie, wynikające z przedłożonego przez powoda w sprawie tytułu, było wycofane przez pozwanego przed upływem 90 dni **liczonych od dnia rejestracji zlecenia w systemie zleceniobiorcy**, a w przypadku wycofania zlecenia wykazać, że wszystkie dokonane przez dłużnika wpłaty na rzecz pozwanego z tytułu wierzytelności objętej komentowaną umową były dokonane przed upływem miesiąca od daty wycofania zlecenia. Nadto powinien był wykazać, że zwrócił się do pozwanego w formie pisemnej o udzieleni mu informacji, w terminie 14 dni, o stan wpłat dokonanych przez dłużników. Dopiero przeprowadzenie takiej procedury upoważniało powoda do przyjęcia domniemania, iż dłużnik dokonał całkowitej zapłaty na rzecz pozwanego, co upoważniało do obciążenia pozwanego obowiązkiem zapłaty wynagrodzenia zgodnie z ust. 3 § 5 umowy.

Sąd zastosował zasadę nie swobodnej oceny dowodów lecz, całkowicie dowolną. Faktu przyjęcia dowodów, wskazanych w uzasadnieniu wyroku, Sąd niczym racjonalnym nie uzasadnił. Po prostu dał im wiarę.

Powód złożył odpowiedź na apelację wnosząc o jej oddalenie w całości i żądając zwrotu kosztów oraz opłat, w tym zastępstwa prawnego w podwójnej wysokości stawki minimalnej. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż większość zarzutów i twierdzeń, na których pozwana oparła apelację stanowi w zasadzie powtórzenie jej twierdzeń z postępowania przed Sądem I instancji. Wskazywał, że bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 Kodeksu postępowania cywilnego. Adresatem wyżej wymienionego przepisu jest Sąd i to do niego odnosi się zasada swobodnej oceny dowodów, a nie do strony. W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji, wyraźnie wskazał, które dowody zostały przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia oraz podkreślił, że pozwana powinna udowodnić, że roszczenie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie, a nie tylko zaprzeczać twierdzeniom powódki. Sąd oparł się więc na dowodach z przedłożonych dokumentów, a ustalony na ich podstawie obraz sprawy okazał się być spójny. Powód odwołując się do poglądów doktryny oraz dorobku judykatury wywodził, że skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Wobec powyższego, niewykazanie przez pozwaną żadnej z opisanych okoliczności powoduje, iż jej zarzut jest zupełnie nietrafiony.

Nie można zgodzić się również z zarzutem pozwanej, jakoby w niniejszej sprawie zachodziła sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przez błędne przyjęcie, że powód wykazał dowody na poparcie swoich żądań. Sąd poświęcił istotną część uzasadnienia na opisanie dowodów przyjętych przy ustalaniu przyjętego stanu faktycznego w sprawie, a w rozważaniach nad rozstrzygnięciem skupił się na wyjaśnieniu jakie były jego przesłanki.

Odnosząc się do zarzutu zlekceważenia twierdzeń pozwanej zauważył, że jeżeli były to jedynie twierdzenia, to Sąd nie mógł dać im wiary w zestawieniu z dokumentami przedstawionymi przez powódkę. W toku procesu pozwana powoływała w charakterze dowodów dokumenty, które w większości przypadków znajdowały się już w aktach sprawy, bądź które miały udowodnić okoliczności niekwestionowane przez powódkę, a więc bezsporne.

Strona pozwana zarzuciła również rozstrzygnięciu Sądu I instancji, że wybrał z treści umowy tylko takie jej zapisy, które odpowiadały twierdzeniom powoda. Powód zauważył w odpowiedzi na apelację, że to sama pozwana twierdziła, że przedmiotowy spór, co do zasady, ogniskuje się wokół § 5 umowy o współpracy stron. Podkreślić należy, że strona pozwana przez cały spór również skupiała się na brzmieniu wyżej wymienionej jednostki redakcyjnej umowy zawartej między stronami. Przytaczany zapis umowy był kluczowy dla rozstrzygnięcia sporu, a zatem oczywistym było skupienie się zarówno przez strony jak i przez Sąd na jego interpretacji. Zarzuty pozwanej zaś, zdają się być jedynie wyrażeniem niezadowolienia z wykładni dokonanej przez Sąd, nie są jednak poparte żadnymi nowymi dowodami czy

choćby twierdzeniami, które nie zostałyby przedstawione w dotychczasowym postępowaniu i rozpatrzone przez Sąd I instancji.

Kwestia współpracy i wzajemnych rozliczeń powoda z pełnomocnikami zawodowymi prowadzącymi sprawę, stanowi wewnętrzne ustalenia wyżej wymienionych stron. Do czasu rozwiązania umowy, pozwana nie interesowała się tym zagadnieniem i szanowała poufność ustaleń dotyczących zasad współpracy pomiędzy powódką a pełnomocnikami. Sposób uregulowania tego zagadnienia nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Odnosząc się natomiast do rozważań pozwanej w przedmiocie zasad wycofywania zlecenia i naliczania prowizji przez pozwaną powód wskazał, że nie dotyczą one sporu objętego niniejszym postępowaniem. Dotyczą one kwestii prowizji a nie zastępstwa procesowego, którego płatność została uregulowana w § 5 ust. 2 umowy z dnia 22 listopada 2010 roku, stanowiącym co do zasady powtórzenie zapisów § 6 ust. 2 umowy z dnia 2 lipca 2007 roku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, wyczerpując wnioski stron oraz właściwie ustalił stan faktyczny sprawy. Materiał dowodowy sprawy został poddany ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe rozważania prawne.

Ustalenia faktyczne jak i przyjętą podstawę prawną Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez potrzeby ich ponownego przytaczania.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów apelacji należy wskazać, że charakter łączącego strony stosunku zobowiązaniowego odpowiada opisanemu w przepisie art. 734 k.c. i na jego gruncie należało, jak uczynił to Sąd Rejonowy, ocenić zasadność pozwu.

Przedmiot umowy został określony jednoznacznie i jasno, a stanowiła go pomoc w zakresie dochodzenia roszczeń pozwanej wobec jej dłużników.

Charakter obowiązku przyjętego przez zleceniobiorcę oddają te postanowienia umowy, które określają jego czynności wykonawcze. Jak wynika z treści § 1 ust. 2 pkt 2 umowy z dnia 22 listopada 2010 roku w jej ramach zleceniobiorca miał podejmować, w zależności od potrzeb, czynności na etapie sądowym, obejmującym np. pomoc w:

- przygotowanie dokumentów pod względem formalnym, sporządzeniu i wysłaniu pozwu;
- nadzorze nad postępowaniem sądowym
- uzyskaniu nakazu zapłaty i klauzuli wykonalności.

Natomiast na etapie postępowania egzekucyjnego czynności zleceniobiorcy miały obejmować przykładowo:

- pomoc w przygotowaniu wniosku egzekucyjnego i skierowaniu sprawy do wybranego Komornika;
- pomoc w utrzymaniu kontaktu z Komornikiem oraz nadzorowanie przebiegu postępowania egzekucyjnego ze szczególnym uwzględnieniem terminów dokonania czynności egzekucyjnych;
- prowadzenie negocjacji z dłużnikiem – niezależnie od egzekucji komorniczej.

Zatem charakter czynności realizowanych przez powoda w ramach umowy, a dotyczących postępowania sądowego i egzekucyjnego należało oceniać w kategoriach staranności działań a nie osiągniętego rezultatu. Należy przy tym mieć na uwadze, że strony postanowiły, że czynności przed sądami oraz komornikami sądowymi będą podlegały odrębnej opłacie. W szczególności umowa przewidywała, że koszty zastępstwa procesowego zasądzone w nakazach zapłaty i wyrokach oraz koszty zastępstwa egzekucyjnego – określone przez właściwego komornika przysługujące

pełnomocnikom wskazanym w umowie będą egzekwowane przez zleceniobiorcę i z zastrzeżeniem § 5 ust. 2 obciążają one dłużnika.

Stosownie zaś do treści § 5 ust. 2 umowy w wyniku wycofania przez zleceniodawcę zlecenia lub pełnomocnictwa w sprawie skierowanej do sądu/komornika, zobowiązany jest on do pokrycia połowy kosztów zastępstwa sądowego/egzekucyjnego, a po uzyskaniu nakazu zapłaty/wyroku, choćby nieprawomocnego, zobowiązany jest on do pokrycia całości kosztów zastępstwa sądowego.

Przywołane postanowienie umowy stanowi samoistną i kompletną podstawę rozliczenia należności z tytułu kosztów zastępstwa w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym w sytuacji wypowiedzenia umowy. Bez znaczenia w tym zakresie pozostają inne jej postanowienia dotyczące zapłaty prowizji od wpłat dokonanych przez dłużników, zwłaszcza zaś opisane w § 5 ust. 1 oraz 3-6 umowy. Stąd też pozbawiona jest znaczenia, dla oceny żądania pozwu, argumentacja pozwanej dotycząca naruszenia warunków określonych w tych jednostkach redakcyjnych umowy zaprezentowana w apelacji.

W konsekwencji bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały zarzuty pozwanej dotyczące nieważności innych postanowień umowy z dnia 22 listopada 2010 roku aniżeli stanowiące podstawę żądania pokrycia kosztów zastępstwa procesowego w związku z wypowiedzeniem umowy.

Pozwana w sprzeciwie do nakazu zapłaty nie podniosła zarzutu nieważności postanowień § 5 ust. 2 umowy z dnia 22 listopada 2010 roku. Sąd I instancji jednak będąc z urzędu zobowiązany do badania ważności czynności prawnych na gruncie prawa materialnego przeprowadził wyczerpującą ocenę, na gruncie dostępnych dowodów, także tych postanowień umowy, których pozwana wprost nie kwestionowała w sprzeciwie do nakazu zapłaty, a które były umownym źródłem jej zobowiązania w zakresie należności dochodzonej pozwem.

Nie może ująć uwagi, że w § 3 ust. 2 umowy postanowiono, że wszelkie czynności procesowe związane z reprezentowaniem pozwanej przed sądami, a następnie przed organami egzekucyjnymi w postępowaniach mających na celu wyegzekwowanie wierzytelności objętych umową, wykonywane mają być przez następujących pełnomocników zawodowych: radcę prawnego M. K. lub radcę prawnego P. Z.. Z takiego ujęcia umowy należy wyprowadzić wniosek, że strony w umowie przyjęły iż pewne czynności związane z dochodzeniem roszczeń będą realizowane przy udziale pełnomocników procesowych imiennie w tejże umowie wskazanych. Z tych postanowień należy również wyprowadzić wniosek, że czynności procesowe przed sądami i organami egzekucyjnymi podejmowane na rzecz pozwanej nie mogły być prowadzone bez udziału w/w pełnomocników.

W świetle przywołanych postanowień umowy nie mogą ostać się zarzuty pozwanej co do braku podstaw żądania zapłaty kosztów zastępstwa procesowego wynikających z załączonych do pozwu tytułów. Z danych zamieszczonych na tytułach wynika, że w postępowaniach sądowych lub egzekucyjnych brali udział pełnomocnicy oznaczeni w umowie stron z imienia i nazwiska.

Trafne są wywody Sądu Rejonowego w przedmiocie zgodności postanowień § 5 ust. 2 z zasadami współzycia społecznego oraz celem łączącej strony umowy. Wyczerpują one zasadniczy obszar argumentacji, a zatem zbędnym jest ich powtarzanie. Wypada jedynie wyjaśnić, że typ umowy łączącej strony stanowi stosunek zobowiązaniowy utrwalony w systemie prawa cywilnego. Szczegółowe jej postanowienia należą do standardowych. W żaden sposób nie zakłócają równości stron, a ekwiwalentność świadczeń nie pozostaje w dysproporcji. Z rozwiązaniem umowy połączony był obowiązek zleceniodawcy pokrycia, w zależności od stanu sprawy, całości lub połowy kosztów zastępstwa procesowego przyznanego nakazami zapłaty i wyrokami oraz postanowieniami organów egzekucyjnych. Należy przy tym mieć na uwadze, że w obu sytuacjach powód doprowadził do osiągnięcia określonego rezultatu związanego z dochodzeniem roszczeń jakim było uzyskanie tytułów wykonawczych. Jak wynika z § 3 ust. 2 umowy ten etap mógł być osiągnięty wyłącznie przy zaangażowaniu pełnomocników wykonujących zawód radcy prawnego. Za wykonywane przez nich czynności należy im się wynagrodzenie. Pozwana nie wyjaśniła dla jakiej przyczyny powinno

być ono pokryte, w realiach przedmiotowej sprawy, przez powoda skoro to decyzja pozwanej doprowadziła do ustania łączącej strony umowy.

W ramach badania zasadności pozwu w kontekście wszystkich zarzutów zgłaszanych przez pozwaną należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, że zarzuty te nie zostały poparte materiałem dowodowym. Awizowane w pismach procesowych dowody nie zostały złożone, a bierność w zakresie inicjatywy dowodowej nie pozwoliła skonfrontować dowodów z dokumentów przedstawionych przez powoda z innym materiałem o wartości procesowej. Pozwana nie zawarła przytoczeń, które uzasadniałyby jej zarzut wprowadzenia przez powoda w błąd co do charakteru umowy, czy choćby jej postanowień dotyczących zasad pokrycia kosztów zastępstwa procesowego przewidzianych jej § 5 ust. 2. Powołanie się na wadę oświadczenia woli jaką miał stanowić błąd pozwanej nastąpiło po zakończeniu postępowania przed Sądem Rejonowym, a poza tym w żaden sposób nie jest uargumentowane ani nie doznaje wsparcia w jakimkolwiek materiale dowodowym. Tym samym należy ten zarzut uznać za sformułowany na doraźne potrzeby procesowe i pozbawiony podstaw faktycznych.

Sąd I instancji dostrzegł, że umowa z dnia 22 listopada 2010 roku nie była pierwszą łączącą strony. Poprzednia zawarta 02 lipca 2007 roku przewidywała analogiczne zasady rozliczenia kosztów zastępstwa prawnego w przypadku wycofania zlecenia. Nie sposób zaakceptować zatem argumentację pozwanej, jakoby nie była zorientowana co do charakteru łączącej ją z powodem umowy, czy niezrozumieniem jej postanowień dotyczących pokrycia kosztów zastępstwa procesowego. Takiej bezrefleksyjności nie można pogodzić z profesjonalnym udziałem pozwanej w obrocie gospodarczym i przeciętną miarą staranności jakiej należy oczekiwać od przedsiębiorców prawidłowo układających swoje relacje biznesowe.

Załączone do akt tytuły obejmują koszty zastępstwa procesowego. Zostały one wliczone do kosztów postępowania, choć zasadniczo nie zostały wyodrębnione w sentencjach rozstrzygnięć. Przepisy postępowania cywilnego nie wymagają jednak, aby należności stanowiące zwrot kosztów zastępstwa prawnego były wskazywane odrębnie. Dochodzona pozwem należność ma odzwierciedlenie w dokumentach. Wysokość należności została ustalona odpowiednio do postanowień umowy z 22 listopada 2010 roku, a ich suma odpowiada zgłoszonej pretensji głównej. Pozwana nie wskazała jakie inne dowody w sprawie uzasadniają kwestionowanie tytułów załączonych do pozwu, a Sąd Okręgowy, dzieląc ocenę Sądu Rejonowego, takich nie dostrzega.

Ocena dowodów, niemal w całości naprowadzonych przez powoda, nie pozostaje w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym, czy praktyką obrotu gospodarczego. Tym samym nie można podzielić zarzutu pozwanej o przekroczeniu przyznanej sądowni w tej mierze swobodzie. Pozwana nie wskazała błędów logicznych, czy wewnętrznych sprzeczności pomiędzy dowodami na których oparł się Sąd. W związku z powyższym zarzuty apelacji w tym zakresie należało uznać za chybione.

Trafna była także decyzja Sądu Rejonowego w zakresie zarzutu nieuprawnionego obciążenia pozwanej 23% stawka podatku VAT. Argumentacja nawiązująca do postanowień umowy wyczerpuje potrzebę dalszej polemiki w tej kwestii. Strony nie przewidziały bowiem określonej stawki tego podatku, co oznacza że powinien być on naliczany w wysokości właściwej dla daty wystawienia faktury obejmującej koszty zastępstwa procesowego. Nie sposób utracić przy tym z pola widzenia, że należność z tego tytułu nie stanowi dochodu powoda.

W związku z powyższym apelacja pozwanej, na podstawie art. 385 k.p.c., podlegała oddaleniu.

Kierując się wyrażoną w Kodeksie postępowania cywilnego, w zakresie kosztów procesu, zasadą odpowiedzialności za jego wynik oraz mając na uwadze, że apelacja pozwanej w całości okazała się bezzasadna, na podstawie art. 98 § 1 i art. 108 tegoż Kodeksu, sąd obciążył ją kosztami postępowania apelacyjnego poniesionymi przez stronę przeciwną. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, ustalone stosownie do treści § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Wymagany nakład pracy pełnomocnika związany z

postępowaniem apelacyjnym oraz stopień złożoności sprawy nie uzasadniają przyznania wynagrodzenia w wysokości przekraczającej stawkę minimalną.

SSO Tomasz Żelazowski SSO Piotr Sałamaj SSR del. Rafał Lila